

Skridt, som han virkelig har truffet for at bringe sine Principer til Udførelse. Ogsaa deri ser jeg en Anerkjendelse af, at den ærede Minister er kommen dette Things Ret for nær. Lige over for denne rigtige Anerkjendelse af den ærede Ministers Reform, som jeg ganske vist ikke kunde ønske givet i noget videre Omfang, forekommer det mig noget besynderligt, at den ærede Minister henviste til det Foredrag, han tidligere har holdt her i Thinget. Dette Foredrag gik nemlig ud paa at vise, at den ærede Minister skulde have en eller anden Besøielse til at foretage de Skridt, som han har gjort. Men det er meget hensigtsmæssigt, at den ærede Minister ikke har gjentaget disse Grunde, som den ærede Minister den Gang anførte her. Disse Grunde ere jo de ældre Medlemmer meget vel bekendte, men for de nye Medlemmers Vedkommende skal jeg da sige, at de Grunde, som den ærede Minister den Gang anførte til Forsvar for sin Handlemaade, netop ere de samme, som jeg i de Bemærkninger, jeg har tilladt mig, Punkt for Punkt har gjendrevet, saaledes at den ærede Ministers Stilling nu lige overfor hans Stilling tidligere er den, at, hvis han den Gang troede at staa paa et godt og heldigt Grundlag, staa han nu kun paa lutter gjendrevne Grunde. Og der maa han for mig gjerne blive staaende, det har jeg ikke Noget imod. Dermed stemmer det meget vel, at den ærede Minister vil stemme for det Forslag, her foreligger; men det er netop ogsaa Tanken, at den ærede Minister er fuldstændig grundløs med Hensyn til den Reform, han her har foretaget. — Den ærede Minister lovede mig, da han begyndte at tage Ordet, at han vilde svare mig paa det Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at henvende til ham, hvor vidt han ansaa sig for besøiet til ogsaa at nedsætte Lærernes Lønninger. Jeg tror imidlertid, at den ærede Minister har glemt det. Hvis den ærede Minister ikke har glemt det, var det et meget begrænset Svar, jeg fik fra hans Side. Den ærede Ministers Svar, hvis det skulde være et Svar, maatte ligge deri, at han henviste til de nye Skolekald, som jeg ogsaa er enig med den ærede Minister i, at han i Henhold til Anordningen af 1814 har været kompetent til at regulere, idet han sagde, at en Regulering af slige nye Skolekald let vilde kunne medføre Forandringer og derved ogsaa Nedsættelser i andre indenfor samme Areds liggende Skolelærereembeder. Hvis det er den ærede Ministers Mening, maa han altsaa gaa ud fra, at han kun er berettiget til at nedsætte Skolelæreraldenes Indtægter, hvor det følger af Reguleringen af de ny oprettede Skolelærerkald. Hvis dette er Meningen, er det ganske vist en Kompetence, som er meget snevtere end den, Ministeren har tiltaget sig i den Reform, som han nu er i Færd med; thi denne Kompetence indskrænker sig til at regulere de nye Kald og omregulere de ældre, for saa vidt det kan være

en Konsekvens af nyoprettede Skoler, men Ministeren har jo tiltaget sig Kompetence til ganske i Almindelighed at omregulere Skolekaldene i hele Landet. Hvis det nu er Ministerens Standpunkt, at han kun har Ret til at nedsætte Skolelærernes Lønninger i faadanne Tilfælde, som staa i Forbindelse med Reguleringen af nye Skolekald, siger jeg, at den ærede Minister har anerkjendt, at han heller ikke er berettiget til at forhøje Skolelærerkaldene i noget videre Omfang. Thi det er ganske vist, at, staa man paa Anordningen af 1814, er Kompetencen afgjort ganske den samme, hvad enten en Minister gaar ud paa at forhøje Lønningerne eller at nedsætte dem. I den Henseende kan der ikke efter Anordningen være nogen Forskjel. Anordningen af 1814 siger udtrykkelig, at den Lønning, som bestemmes for Skolekaldene, kan være noget højere eller noget lavere end den opstillede Norm, og det maa være i Kraft af dette Princip, at den ærede Minister tror sig berettiget til at forhøje Lønningerne, ligesom han i Kraft af samme Princip mener sig berettiget til at nedsætte dem. Naar den ærede Minister nu imidlertid erkjender, at han kun paa dette snevære Omraade kan nedsætte Lønningerne, siger jeg, at det er en Anerkjendelse af, at han heller ikke ganske i Almindelighed kan forhøje Skolelærerkaldene. Jeg anerkjender ikke nogen saadan Berettigelse for Ministeren, der gaar ud over Reguleringen af nye Kald, men selv om dette er tvivlsomt, er det paa ingen Maade en Begrundelse af, hvad den ærede Minister har foretaget sig. Jeg tror, at den Indvending, som jeg har gjort imod den ærede Ministers Tilskyndelse af Sogneraadene til at forbedre deres Skolelæreres Lønningsforhold, meget vel lader sig holde, for saa vidt nemlig denne Forøgelse kommer i Strid med de her vedtagne Tillæg til Skolelærerne. Og det er jo bekendt for dette Thing ved en Række af Exempler, hvorledes dette i mange Tilfælde paa en fuldstændig meningsløs Maade er blevet Resultatet af de Beskræbelsers for en Forbedring i Skolelærernes Lønningsforhold, der ere udgaaede fra Ministeriet og fra Rigsdagen.

Overfor det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) skal jeg sige, at, naar han finder dette Forslag for svagt, kan det jo være en Smagssag, hvad man kalder stærkt, og hvad man kalder svagt. Det, der for mig er mere Afgjørende end dette Synspunkt, er, at jeg mener, at dette Forslag er rigtigt, medens det ærede Medlems Forslag ikke var korrekt. Jeg kan ikke anerkjende, at det ærede Medlems Standpunkt var korrekt, naar han tillæde sig alene med Sogneraadene for Die, og det gjorde det ærede Medlem udelukkende. Jeg siger, at dette Standpunkt er ganske urigtigt over for, hvad Ministeren har gjort. Thi Ministerens Reform har ikke det Mindste med Sogneraadene at gjøre, og naar Ministeren har foretaget en Handling, som det ærede Medlem vil misbillige, men